

Capa-járat beszámoló – Perpignan, Visa pour l'Image – Hajdú D. András

Több síkon is remek lehetőség volt számomra a perpignani út. A legalapvetőbb élményem az első napi vetítéshez kapcsolódik (minden este sok száz ember előtt egy kb. másfél órás vetítés volt az aktuális év legjobb anyagaiból), amelynek során ráébredtem, hogy az ott vetített anyagok színvonala gyakran el sem éri azt a minőséget mint az én munkáim, vagy a mellettem ülő magyar kontingens fotóriportereinek a munkái. Ugyanebben a pillanatban fogalmazódott meg bennem az is, hogy honnan tudnának rólunk a nagyvilágban, hogyha sohasem álltunk ki megmutatni a munkáinkat a szakembereknek. Kvázi sorsjegy nélkül nem nyer az ember. Ebben az esetben pedig egy elég nagy tabu dőlt meg bennem, mégpedig az, hogy semmivel sem vagyunk mi magyar fotósok rosszabbak a világszínvonalnál, de ez sosem fog kiderülni, ha nem fektetünk energiát a munkáink bemutatásába.

A portfolio review-k szintén meghatározóak voltak a fesztiválon. Legalább 8-10 szakembernek mutattam meg a fotóriportjaimat (Getty Images, Panos Pictures, SIPA...), és azon kívül, hogy érdemben foglalkoztak a munkáimmal, konkrét tanácsokat kaptam a fotóriportok szerkesztésétől egészen addig, hogy hogyan kellene értékesítenem a munkáimat. Konkrét felajánlás is történt, azaz volt olyan ügynökség, aki bekérte már elkészült munkámat, hogy kiadják, illetve olyan ügynökség képviselőjével is volt módom beszélni, akik azzal biztattak, hogy a jövőbeli kelet-európai munkák esetén gondolnak rám. Emellett tervezett anyagaim kapcsán is jó kontaktokra tettem szert, akik vélhetően tudnak segíteni majd az anyagok elkészültében és publikálásában egyaránt.

Emellett a város csodás volt, az esti kötetlen beszélgetések a város központjában lévő kávézójában kellemesek, és hasznosak is. Emellett rengeteg kiállításra, előadásra mentem el, de volt ezek mellett sok egyéb érdekes esemény, éjszakai gerilla-vetítés vagy éppen éjszakai fotós workshop.

Alapvetően azt hiszem a legfőbb erénye ennek a hétnek az volt, hogy felpörgetett az, hogy beleláttam a nemzetközi fotós elitbe, és nagyon feltöltött az a tudat, hogy számunkra sem elérhetetlen az elit, az, hogy világszínvonalú helyeken jelenhessenek meg a munkáink.